

2/2015

CHARIZMA

**Dýchaj vo mne, Duchu Svätý,
aby moje myšlienky boli sväté!**

sv. Augustín

časopis pre katolícku charizmatickú obnovu a evanjelizáciu

Príd', Duchu Svätý, tvorivý
príd' svojich verných navštíviť,
naplň nám srdcia milosťou,
ktoré si stvoril múdrosťou.

Tešiteľom si nazvaný,
dar Boží z neba nám daný,
zdroj živý, láska, oheň v nej
i pomazanie duchovné.

Ty, darca darov sedmorých,
prst Boží v dielach stvorených,
ty, prisľúbenie Otcovo,
dávaš reč, slovo Pánovo.

Osviet' nás, ducha posilňuj,
do srdc vlej lásku ohnivú,
keď telo klesá v slabosti,
vzpriamuj ho silou milosti.

Pred nepriateľom ochráň nás,
svoj pokoj daj nám v každý čas,
nech vždy pod tvojím vedením
vyhneme vplyvom škodlivým.

Nauč nás Otca poznávať
a jeho Syna milovať
a v teba, Ducha obidvoch,
daj veriť vždy, vo všetkých dňoch.
Amen.

Z OBSAHU

2
Miernosť,
zdržanlivosť

6
Evangelii
gaudium

8
Host' do domu
- Boh do domu

10
Exodus

14
Pán je sila
svojho ludu

16
Ako ma našiel

18
Charizmy
na okrasu

slovo na úvod

Istá pani sa napriek tomu, že nemala veľa peňazí, zľutovala nad zobračkou, a keďže nemala v peňaženke žiadne drobné, dala jej desaťeurovku, hoci to bolo všetko, čo v tej chvíli mala. Doma sa radšej ani nepriznala, čo urobila a dúfala, že finančne nejako vyjdú. Na druhý deň jej ktosi nečakane

daroval sto eur. Rozprávala tento príbeh kňazovi a ten sa zasmial: „Ja som tento týždeň daroval žobrákovi päť eur, a predstavte si, päťdesiat eur som dostal na druhý deň, keby som vedel, dám mu viac.“

Nechcem tým povedať, že vždy, keď darujeme peniaze, sa nám vrátia späť, ale Boh všetko, čokoľvek dáme, odmení viacnásobne. Veď štedrého darcu miluje Boh. A najväčšou odmenou je Božia láska - Duch Svätý v nás, veď ako napísal apoštol Ján: „Ak má niekto pozemský majetok a vidí brata v núdzi, a srdce si pred ním zatvorí, ako v ňom môže ostávať Božia láska?“

Je čas Turíc, čas prijať oheň Ducha Svätého a smelo vykročiť a dávať, darovať seba a žiaru Lásky Boha v nás. Veď ako povedal pápež František: „Na Turíce pomáha Duch Svätý apoštolom vyjsť zo seba a premieňa ich na ohlasovateľov veľkých Božích vecí.“

Andrea Teplanová

CHARIZMA - časopis pre katolícku charizmatickú obnovu
a evanjelizáciu **ročník 7**
vychádza trikrát do roka

Vydáva: Katolícka charizmatická obnova Slovenska
Šéfredaktor: Andrea Teplanová
Dátum vydania: máj 2015

Redakčná rada: Eva Koprďová, Jarmila Kráľová,
Róbert Lauko, Bohuš Petrik, Juraj Pluta
Grafik: Mária Teplanová
Jazyková úprava: Blanka Kocinová

Adresa redakcie: Katolícka charizmatická obnova,
Hviezdoslavova 7, 949 11 Nitra
e-mail: casopis.kcho@gmail.com
telefón: 0907 751 826
<http://www.casopiskcho.sk>

Imprimatur: Mons. Marián Chovanec,
Biskupský úrad, Nitra; č. 300/2009; dňa 10. 3. 2009
Cenzor: Mons. Peter Brodek

Tlač: Garmond Nitra
registrácia: MK SR 18.6.2009 EV 3727/09
IČO 37 960 687

MIERNOSŤ ZDRŽANLIVOSŤ

Nasledujúce ovocie Ducha, miernosť a potom zdržanlivosť, na rozdiel od predchádzajúcich, v ktorých sme boli povzbudzovaní k aktivite viditeľnej i navonok, napríklad láskavosťou, dobrotou, pokojom, radosťou či vernosťou, pozorujeme akési pribrzdzenie, zmiernenie. Čo sa týka vnútornej aktivity vzhľadom na miernosť, iste si bude vyžadovať aspoň toľko úsilia ako vernosť či dobrota.

MIERNOSŤ

Možno v niektorých chvíľach byť mierny, ovládať sa, nás môže stáť viac námahy, síl, než byť pokojný a radostný.

Uvažujme o miernosti, ktorá uplatňuje svoju aktivitu v dvoch smeroch:

- Najprv nás mierni a pribrzdzuje v aktivitách, zameraných na konanie dobra. Nie preto, že by už dobra bolo dosť, ale preto, aby sme sa o dobro namáhali podľa Božej vôle, a nie podľa našej chuti, lebo pritom sa stáva, že nemúdro plytváme silami. Áno, Pán Boh očakáva od nás obetavosť, ale zároveň nám ponúka miernosť, zabezpečujúcu vyváženosť osoby.

Už sme spomenuli situáciu, keď Pán Ježiš po úspešnej celodennej evanjelizácii v Kafarnaume na druhý deň prekvapivo povie: „*Pod'me inde...*“. Nehovorí, že už je dosť evanjelizácie, ale spoznáva, že miera sa naplnila a je potrebné ísť ďalej, na iné miesto, plniť poslanie podľa Otcovej vôle. Pán Ježiš pozerá na evanjelizáciu a podobne aj na ďalšie hodnoty z vyššieho pohľadu, než je len ľudský úspech alebo dosiahnutie spokojnosti s tým, čo robíme. Tiež ho môžeme pozorovať, ako v miernosti zohľadňuje potreby apoštolov. V dňoch zvýšenej činnosti i únavy, keď sa už nemali ani kedy najesť, odvádza apoštolov do samoty, aby si odpočinuli, a On sa postará o ľudí.

Miernosť nás udržuje v potrebnej rovno-

váhe. Zohľadňuje aj naše prirodzené potreby, lebo aj v nich máme spoznávať i naplňovať Božiu vôľu. S pomocou tohto ovocia Ducha vieme vybadať mieru angažovanosti v jednotlivých oblastiach nášho života.

Iná udalosť sa naskytá pri pohľade na Ježiša, keď vstupuje do Jeruzalemského chrámu a vyháňa z neho predavačov dobytká, oviec a holubov i peňazomencov, čo tam sedeli. (Porov. Jn 2,13-22) Jeho úsilie vyčistiť chrám od tých, ktorí ho svojím počínaním znehodnocujú, nie je nekontrolované. Áno, bičom vyháňa z chrámu ovce a dobytok, peňazomencom prevracia stoly a predavačom holubov povie: „*Odnesť to odtiaľto! Nerobte z domu môjho Otca tržnicu!*“ (Jn 2,16) Ježišov hnev je ovládaný, vyjadruje ho tak, aby dosiahol svoj cieľ, lebo v danej situácii na každého platí niečo iné. Pôsobí výchovne a účinne, zaiste aj vďaka miernosti, ktorá sa v podobných okolnostiach nášho života ťažko uplatňuje, ale vzhľadom na dosiahnutie dobrého cieľa je nevyhnutná. Podobne nás povzbudzuje sv. Pavol: „*Bratia, keby aj niekoho pristihli pri nejakom poklesku, vy, ktorí ste duchovní, napravte ho v duchu miernosti.*“ (Gal 6,1)

Duch Svätý dáva Kristovej miernosti prenikať dovnútra duše a On sám v nej prebýva. Miernosť, ktorú pociťuje kresťan v tajomstve života milosti, pochádza zo samotnej miernosti Boha.

- Druhý pohľad na miernosť môžeme vidieť v pribrzdžovaní takých aktivít, ktoré vedú k zlému, dokonca až k hriechu. Tu sa stáva predmetom našej pozornosti narušená ľudská prirodzenosť, so sklonom uplatňovať svoje náruživosti.

Niektro potrebuje so zvýšenou pozornosťou i úsilím mierniť žiadostivosť tela, najmä keď potláča potreby ducha a víťazí nad nimi, či už je to v podobe gastronomických, sexuálnych či iných telesných žiadostí. Jednoducho - keď kult tela víťazí nad duchovným rozmerom našej bytosti a dostáva ju do disharmónie.

Miernosť pomáha prijímať svoju telesnosť podľa Božej vôle a zapájať ju do Božích plánov s človekom.

Ďalej ide o to, že k tomu - byť mierny, vzhľadom na žiadostivosť očí, keď sa v nás prebúdzajú túžby mať, vlastniť to, čo vidíme - je tiež veľmi potrebné naše úsilie. V tomto prípade nám miernosť pomáha zostať slobodnými a zodpovednými za to, čo nám Boh zveruje.

Tretia forma žiadostivosti sa označuje ako pýcha života. Najčastejšie sa prejavuje v snahe zdôrazňovať seba na úkor druhých. Môže to byť v reči i v praktickom konaní. Chceme byť stredobodom pozornosti, pričom pre pyšného človeka nie je ani tak dôležité, kým je alebo čo má, ale čím sa od iných odlišuje. Mierniť pýchu je možné len zvýšeným úsilím o pokoru. Zaiste, kde dozrelo dostatočné ovocie miernosti, stáva sa toto úsilie ľahším i účinnejším.

U apoštolov pozorujeme podobný problém, keď sa niekoľkokrát snažili zdôrazniť svoju dôležitosť prením sa, kto z nich je väčší, prípadne vylučovaním z cesty spásy tých, čo s nimi nechodili alebo zaistovaním si popredných miest v Božom kráľovstve. Pán Ježiš ich mierni, keď hovorí: „Kto chce byť prvý, nech je posledný zo všetkých a služobník všetkých.“ (Mk 9,35) To nech je naša miera. Nepripodobňujme sa k miere, ktorú vidíme okolo seba, kde sa ľudia tlačia na popredné miesta. Mierou Božieho služobníka nech je úsilie hľadať a uplatňovať Božie priania. Tak najlepšie zrealizuje i potvrdí seba. Duch Svätý nás zvnútra učí miernosti a povzbudzuje nás, ako mierne konať v prospech vlastného posvätenia.

Ovocie miernosti môžeme porovnávať so sebadisciplínou. Jej cieľom však nie je zbožstvenie seba v takom zmysle, ako je to u niektorých východných náboženstiev, kde sa ľudia asketicky ovládajú, aby v sebe zdôrazňovali božskú silu, ale pre nás byť mierny, discipli-

novaný, znamená predovšetkým osláviť Boha nasledovaním Ježiša Krista, oplývajúceho miernosťou Ducha, čo i nás môže posvätiť.

ZDRŽANLIVOSŤ

Dostávame sa k záverečnému ovociu Ducha Svätého, vyjadreného v liste Galat'anom, a podobne, ako medzi láskou a láskavosťou bolo potrebné vyjadriť odlišnosť, špecifickosť ovocia, tak je to i medzi miernosťou a zdržanlivosťou.

V predchádzajúcich myšlienkach sme si pojem miernosť približovali ako schopnosť mierniť svoje aktivity, najmä v oblasti nezdravej žiadostivosti. Pri miernosti možno hovoriť o určitej sebadisciplíne, zameranej na seba, a v snahe ovládať sa kvôli svojmu posväteniu a oslave Boha.

V zdržanlivosti by naša snaha ovládať sa mohla byť zameraná okrem vlastného posvätenia, viac v prospech blížneho. Byť napríklad zdržanlivý v reči, aby som dal priestor iným, alebo aby som zbytočnými rečami nespôsobil niekomu neprijemnosti. Tiež byť zdržanlivý, keď ma láka pohodlie, aby som nezanedbal povinnosti a službu blížnym. O zdržanlivosti možno uvažovať aj vtedy, keď stále pracujem, bez oddychu, a iní pri mne nestačia. Samozrejme, zdržanlivosť má osobitnú úlohu vzhľadom na našu telesnosť, aby nezdržanlivosť niekoho nepohoršila, a hlavne neznehodnotila duchovnú hodnotu, ktorú v sebe nosíme. Hovoriť o zdržanlivosti napríklad v jedle alebo pití neznamená však len to, aby sme sa neprejedali alebo neopíjali, ale predovšetkým, aby sme aj v primeranej zdržanlivosti hľadali vyššie hodnoty, ktoré nás privádzajú k Bohu.

Sv. apoštol nás povzbudzuje: „*Či teda jete, či pijete, či čokoľvek iné robíte, všetko robte na Božiu slávu.*“ (1 Kor 10,31)

Na titulnej strane knihy, ktorú som dostal do rúk v trapistickom kláštore, bola fotografia jedného z mníchov, ktorý prežil svoj život v kláštore. Zomrel veľmi mladý, mal asi

dvadsaťsedem rokov. Fotografia ho zachytila pri jedle. Držal v rukách misku, z ktorej práve jedol, ale jeho pohľad nebol upriamený na ňu, ale niekde ďaleko, ďaleko ponad ňu. Titul knihy znel: „*Koho hľadá brat Teofán?*“

Nielen rehoľníci, ale my všetci by sme mali pamätať na Božiu prítomnosť pri všetkom, čo robíme. Sv. Don Bosco povzbudzoval svojich chovancov, aby nevstávali od jedla bez malého sebazáporu. To ich upriamovalo k Bohu a k aktívnemu prežívaniu Božej prítomnosti. Podobne povzbudzoval k zdržanlivosti, keď radil: „*Jedzte toľko, aby nám zostalo ešte miesto, keby nás niekto ponúkol.*“ Azda si vieme predstaviť, čo znamená zdržanlivosť v jedle pre mladého chlapca. Je to nielen obeta, ale i cesta k ovládaniu sa aj v iných oblastiach života, najmä keď je potrebné zdržanlivosťou krotiť zlé sklony, prehnanú túžbu po vyniknutí, či sklon k lenivosti a podobne.

Pán Ježiš v istej chvíli povedal: „*Ak ťa niekto pozve na svadbu, nesadaj si na prvé miesto...*“ (Lk 14,8); akoby povedal: „*Zadrž v sebe túžbu po vyniknutí alebo lepšej pozícii.*“ Sv. Terezka hovorí: „*Výberám si vždy posledné miesto lebo viem, že to mi zostane.*“

Nezdržanlivý človek rád zdôrazňuje seba, všetko vie, všade bol, nenechá blížneho dohovoriť, lebo on už vie, čo chce povedať. Keď ho nemá kto pochváliť, pochváli sa sám.

Zatiaľ nazeráme na zdržanlivosť viac s ohľadom na blížnych, aby im naša zdržanlivosť poskytla väčší priestor lásky k životu v našej prítomnosti. Nezabúdajme však, že ovocie zdržanlivosti má veľmi veľký význam pre naše vlastné posvätenie, lebo v zdržanlivom srdci sa rodí priestor pre to, čo je Božie, pre ďalšie pôsobenie Ducha.

Mohli by sme ďalej rozvíjať možnosti, kde sa oplatí byť zdržanlivým. Veď nie je potrebné všetko vidieť, všetko počuť, o všetkom byť informovaný. To, čo skutočne potrebujeme poznať, čo bude k nášmu úžitku, to nám Boh dá včas vedieť rôznymi cestami, ktorými

prichádzajú informácie aj bez prílišnej snahy byť načas v obraze. Naše masovokomunikačné prostriedky sú zdrojom mnohých informácií, a predsa nemožno tvrdiť, že ľudia, ktorí nie sú pod ich intenzívnym vplyvom, by boli neinformovaní, prípadne zaostávajúci za ostatnými. Čo sa týka kvality osobného života, harmonického rozvoja osobnosti, práve oni sa stávajú príkladom pre ostatných. Nenechávajú sa manipulovať rôznymi mienkami a názormi, ale práve vďaka zdržanlivosti majú dosť veľký priestor vo svojej duši, aby sa mohli dať formovať Bohom, a pod vplyvom jeho milosti si tvoriť vlastný názor na život i spôsob ako ho usporiadať žiť. Veď nie je také dôležité, čo sa deje vo svete, ale čo sa deje so svetom, podobne nie je také dôležité, čo sa stane nám, ale čo sa stane v nás, a tomu je možné dobre porozumieť nie pred „televízorom“, ale pod „krížom“ v Duchu Svätom.

Ovocie zdržanlivosti nám pomáha úprimne hľadať a potom následne verne plniť Božiu vôľu, a to už vedie k napĺňaniu Ježišových rád a povzbudení, vedúcich k vlastnému posväteniu i spásu duší. Zdržanlivý človek nebude reptáť a durdiť sa, keď sa niečo nedarí, lebo vie, že potrebuje čas, aby lepšie pochopil, o čo ide a čo si od neho praje Boh.

Sv. apoštol Peter vo svojom Druhom liste nás povzbudzuje: „*A práve preto vynaložte všetko úsilie na to, aby ste k svojej viere pripojili čnosť, k čnosti poznanie, k poznaniu zdržanlivosť, k zdržanlivosti trpezlivosť, k trpezlivosti nábožnosť, k nábožnosti bratskú náklonnosť, k bratskej náklonnosti lásku.*“ (2 Pt 1,5)

A sv. apoštol Pavol nám v Liste Galaťanom na záver pripomenie: „*Tí,*

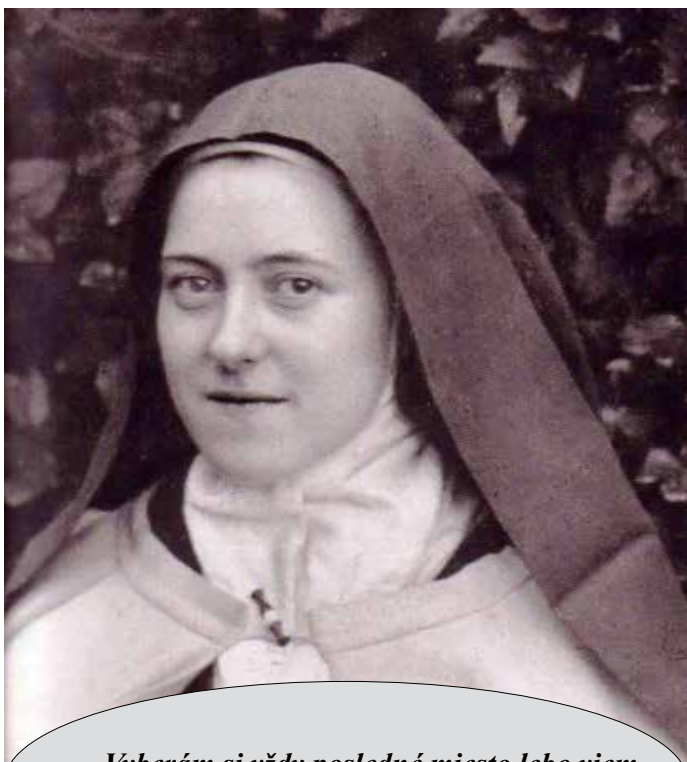
čo patria Kristovi Ježišovi, ukrižovali telo s vášňami a žiadosťami. Ak žijeme v Duchu, podľa Ducha aj konajme.“ (Gal 5,25) Lebo „*zlo nespočívá v žití v tele, ale v žití podľa tela.*“ (Sv. Irenej)

Ak žijeme po novom, v Duchu, a nie po starom, podľa litery, tak v našom živote zažiarí plod Ducha, ktorým je kresťanské agape – láska. „*Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali.*“ (Rim 5,5)

„*Ovocie Ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, zdržanlivosť. Proti tomuto, zákona niet.*“ (Gal 5,22-23)

Lebo tu sa uplatňuje najvyšší zákon, zákon lásky Ducha Svätého.

Peter Brodek

„*Výberám si vždy posledné miesto lebo viem, že to mi zostane.*“ Sv. Tereza

E V A N G E L I I

úryvky z Apoštolskej exhortácie pápeža Františka

- Nech nás Boh chráni od zosvetšnenej Cirkvi, ktorá sa ukrýva pod duchovným a pastoračným závojom! Toto duchovné zosvetštenie sa dá vyliečiť ochutnaním čerstvého závanu Ducha Svätého, ktorý nás oslobodzuje od toho, aby sme sa koncentrovali len na seba a schovávali sa v predstieranom náboženstve, v ktorom niet Boha.
- Duch Svätý evanjelizujúcej Cirkvi dáva do daru aj rozličné charizmy. Sú to dary na obnovu a budovanie Cirkvi. Nie sú len uzavretým majetkom, odovzdaným nejakej skupine, aby sa oň starala, skôr sú to dary Ducha začlenené do tela Cirkvi, zamerané do stredu, ktorým je Kristus: z neho potom vychádzajú sformované do evanjelizačných podnetov. Aj keď to stojí námahu, práve v spoločenstve sa charizmy ukazujú ako autentické a tajomným spôsobom plodné.
- Evanjelizátori s Duchom sú takí hlásatelia evanjelia, ktorí sa bez strachu otvárajú pôsobeniu Ducha Svätého. Na Turíce pomáha Duch Svätý apoštolom vyjsť zo seba a premieňa ich na ohlasovateľov veľkých Božích vecí, ktoré každý začína chápať vo vlastnom jazyku. Duch Svätý okrem toho vlieva silu na ohlasovanie novosti evanjelia s odvahou, nahlas, v každom čase a na každom mieste, a to aj proti prúdu. Vyzývame ho aj dnes, upevnení k modlitbe, bez ktorej každá činnosť je spojená s rizikom, že zostane prázdna a ohlasovanie bezduché. Ježiš chce, aby evanjelizátori ohlasovali dobrú zvesť nielen slovami, ale predovšetkým životom premeneným Božou prítomnosťou.
- V konečnom dôsledku je evanjelizácia s duchom evanjelizáciou s Duchom Svätým, pretože on je dušou evanjelizujúcej Cirkvi. Skôr než predložím niektoré duchovné motivácie

o ohlasovaní evanjelia v súčasnom svete

a odporúčania, vyzývam ešte raz Ducha Svätého a prosím ho, aby prišiel obnoviť, vyburcovať a dať impulz Cirkvi, nech odvážne vyjde zo seba a vyberie sa evanjelizovať všetky národy.

- Evanjelizátori s Duchom sú evanjelizátori, ktorí sa modlia a pracujú. Z pohľadu hlásania evanjelia nie sú potrebné ani mystické ponuky bez rozhodného sociálneho a misionárskeho nasadenia ani pastoračné a sociálne preslovy či praktiky bez duchovnosti, ktorá premieňa

srdce. Bez dlhších chvíľ adorácie, modlitbového stretnutia so Slovom a úprimného dialógu s Pánom naše úlohy ľahko stratia svoj význam, zoslabneme pod vplyvom únavy alebo ťažkostí a náš zápal vyhasne.

- Cirkev sa nezaobíde bez plúc modlitby, nesmierne ma preto teší, keď vo všetkých cirkevných inštitúciách pribúdajú skupinky modlitby, príhovoru a modlitbového čítania Slova, ako aj nepretržité eucharistické adorácie.

NERUŠIŤ !

Je to strach, obavy, pohodlnosť,
málo lásky a obety?
V dnešnej dobe tak ťažko nájsť
ubytovanie pre pútnika.
Akoby už neplatilo:

HOSŤ DO DOMU - BOH DO DOMU

K semináru Obnovy v Duchu Svätom patri ubytovanie účastníkov, prichádzajúcich z ďaleka, u členov spoločenstiev, ktorí majú na to možnosť. Má to veľký význam. Veď aj apoštoli, keď cestovali, bývali u kresťanov, ktorí boli ako jedna rodina - jedno srdce, jedna duša. A kto by neubytoval vlastného brata alebo sestru, ak by potrebujú prístrešie?

Z rozhovorov s tými, ktorí boli u nás ubytovaní, viem, aké je to veľké svedectvo kresťanského života v Obnove v Duchu Svätom pre nich. Pre

nás boli povzbudením zase oni. Neľutujem ani jedenkrát, keď sme sa rozhodli niekoho ubytovať. Môžem potvrdiť, že každého, kto k nám prišiel, poslal Boh a vybral ho tak, aby sme si rozume-
li a obohatili sa navzájom. Vznikli priateľstvá na celý život a mnohí z našich hostí, sú už dnes vedúci spoločenstiev. Samotné Božie slovo nás povzbudzuje: „Bud'te navzájom pohostinní bez reptania. ... keď niekto posluhuje, nech to robí ako z moci od Boha, aby sa vo všetkom oslavoval Boh...“ Alebo: „Nezabúdajte na pohostinnosť,

lebo niektorí vďaka nej prijali ako hostí anjelov, hoci o tom nevedeli.“

Tento rok sa odhodlali ubytovať ľudí aj ďalší členovia nášho spoločenstva a nefutovali. „Mala si pravdu, je to veľké požehnanie, ktoré som si nevedela predstaviť, Boh mi poslal nové priateľky, modlíme sa za seba, voláme si...“, povedala jedna z nich.

Bohužiaľ, každý rok je náročnejšie nájsť niekoho, kto je ochotný prijať pod vlastnú strechu členov seminára. Neverím, že keď Pán niekoho pozve, nemá pre neho aj nocľah. Len my možno nevieme rozoznať túto našu službu.

Nebojme sa slúžiť tam, kde nás potrebuje Boh, ak chce, aby sme prijali pútnika, tak nestačí povedať: „Dobre, Pane, ja sa budem modliť, aby ho niekto ubytoval.“ Verím, že ak najbližšie príde možnosť ubytovať členov seminára, aspoň „maštal'ka sa nájde“.

Často sa ma ľudia z Obnovy pýtajú: „Aké charizmy máte v spoločenstve, máte aj výklad jazykov, proroctvo, dar uzdravovania? Ako to, že my tie dary nemáme?“ Vtedy si spomeniem na naše spoločenstvo, ktoré sa neprestajne rozrastá a delí na nové. Takže nemáme čas riešiť, aké charizmy máme alebo nemáme. Záleží to vždy na zložení a službe jednotlivcov aj spoločenstva. Najdôležitejšia je predsa láska. Napríklad jedna sestra bola veľmi smutná, lebo túžila po daroch Ducha Svätého a pripadala si nehodná, že ich nedostala. Po čase sa spoločenstvo opäť rozrástlo, rozdelilo a poprosili sme ju, aby sa stala vedúcou nového spoločenstva. Hneď po prvom modlitebnom stretnutí, ako viedla nové spoločenstvo, prejavili sa u nej všetky dary, o ktoré predtým toľko prosila. Dostala ich pre službu, až keď sa odhodlala slúžiť tam, kde ju Boh potrebuje, a to nielen ako vedúcu spoločenstva, ale všade, kde môže pomôcť: ubytuje členov seminára, ide sa za nich modliť...

Tak sa nebojme otvoriť Bohu i ľudom srdce i príbytok, veď ako hovorí Písmo: „Kým teda máme čas, robme dobre všetkým, ale najmä členom rodiny veriacich.“ (Gal 6,10)

Andrea Teplanová

Je to dotyk na celý život

Katka Štrbová, dnes už vedúca spoločenstva, bola u nás ubytovaná počas semináru Obnovy a na otázku, ako to vnímala, odpovedá:

Keď sme prišli na seminár Obnovy v Duchu Svätom a všetci boli začlenení do rodín, v ktorých majú byť ubytovaní, tiež som čakala, čo bude. Akonáhle som sa ubytovala, cítila som v srdci obrovské prijatie. Láska vychádzajúca z vás, bola ako veľká otvorená náruč Boha. Rozhovory s vami boli pre mňa osobne obrovským darom, práve na to, čo som prežívala, hľadala a pýtala sa vyše dvadsať rokov, som dostala odpoveď. Zažívala som milosť a vás mi Boh zoslal ako dar. Aj pri modlitbe, keď sme dostali jednotný obraz o mojej službe, bolo to obrovské vyliatie milosti a dialo sa to jemne a nežne. Tvoj muž nás vozil a pomáhal nám, dodnes sa za vás modlím. Je to dotyk na celý život.

EXODUS

Raz jeden mladý muž zašiel za pustovníkom po radu. Spýtal sa, ako má zápasiť proti zlému. Starec mu dal niekoľko dobrých rád a ponaučení. Mladík spokojne odišiel domov. Po týždni sa vrátil. Ešte len uvidel starca, už volal – Zlý uteká! Ale za mnou!

Taká je realita života každého z nás. Prenasledovanie zla, slabostí, neschopností, vlastné zlyhania, to všetko je skutočnosť duchovného zápasu, ktorý podstupujeme všetci. Duchovný zápas nemusí byť len nejaké vyčerpávajúce silenie, ale môže byť náš osobný prechod – naša Pascha. Je to únik z otroctva a prechod cez Červené more.

Izraeliti dostali výzvu prostredníctvom Mojžiša, aby opustili Egypt, krajinu úzkostí a zotročenia. Nešlo o slepý útek, ale o kráčanie v ústrety Pánovi. Keď Mojžiš žiadal faraóna o prepustenie z krajiny, tak argumentoval: „*Toto ti odkazuje Pán, Boh Izraela: Prepust' môj ľud, aby mi na púšti pripravil slávnosť!*“ (Ex 5, 1) Na jednej strane ide o útek zo zajatia, ale je to ponáhľanie sa k Božej prítomnosti. Počas putovania, ktoré zostávalo neprestajne útekom pred otroctvom, zostávajú Izraeliti v Božej prítomnosti a dostávajú prísľub. *Pán šiel pred nimi cez deň v oblačnom stĺpe, aby im ukazoval cestu, v noci zasa v ohnivom stĺpe, aby im svietil, takže mohli dňom i nocou putovať.* (Ex 13, 21)

Náš duchovný zápas, naša Pascha, je putovaním do Božej blízkosti a učením sa kráčať dňom a nocou v prítomnosti Ducha Svätého. On je ten oblak a oheň. V tomto kráčaní je skrytý osobný rast každého z nás.

Ak sa snažíme unikáť zlu a zlému, tak si musíme uvedomiť jeho zámer prenasledovania. To pocítili aj Izraeliti na púšti. *Keď sa faraón približoval, Izraeliti zdvihli oči a videli, že Egyptania tiahnu za nimi.* (Ex 14, 10) Celá situácia sa javí ako bezradná. Za nimi sa ženie zúrivy nepriateľ, pred nimi je obrovské more, ľudsky neprekonateľná prekážka, ktorá sa nedá obísť. Izrael zachvátil strach a beznádej. Vtedy prichádzajú Mojžišove slová: *Nebojte sa! Len*

vytrvajte a uvidíte Pánovu záchranu, ktorú dnes uskutoční pre vás. (Ex 14, 13)

Záchrana spočívala v tom, znovu urobiť ten istý krok ako na začiatku – ísť v ústrety Pánovi. Neutekať pred niekým, ale utekať k niekomu, k Bohu. Izrael potom mohol kráčať priamo k rozbúrenému moru. Tento krok viery uvoľňoval pôsobenie moci Ducha Svätého. „Mojžiš však vystrel ruku nad more a Pán ho celú noc prudkým východným vetrom rozháňal

a more vysušil.“ (Ex 14, 21)

Zápas učí človeka kráčať vo viere, ten potom budeme cítiť vietor, ktorý veje, kam chce. Ak sa odhodláme k našej Pasche, prechodu k Božej prítomnosti, ak sa rozhodneme opustiť otroctvá, ak nebudeme len splašene utekať, potom budeme počuť jeho šum. *Tak je to s každým, kto sa narodil z Ducha.* (Jn 3, 8)

Juraj Pluta

O čo treba prosiť Ducha Svätého

Je potrebné, aby sme Ducha Svätého prosili najmä o to, aby nás osvietil ohľadne troch základných práv.

Po prvé ide o to, aby nám dával stále jasnejšie poznať vznešenosť nášho kresťanského povolania. Boh nás vybral a vyvolil z mnohých. Musíme si tiež uvedomovať, že k tomuto vyvoleniu prišlo bez akejkolvek našej zásluhy. Boh nás týmto spôsobom vyvolil už od večnosti, teda ante mundi constitutionem (pred stvorením sveta), a to k tomu, aby sme dospeli k jedinému cieľu, totiž, aby sme mu patrili v tomto čase i na večnosti. Jedná sa o tak nesmierné tajomstvo a o tak sladké tajomstvo, že duša, ktorá do neho len trochu prenikne, sa celá vznáša v láske.

Po druhé prosíme, aby nás Duch Svätý stále viac osvecoval ohľadne nesmiernej veľkoleposti večného dedičstva, ku ktorému nás smeruje dobrotivosť nášho nebeského

Otca. Keď náš duch preniká do tohto tajomstva, vzdávať sa to dušu od pozemských dohier a prebúda to v nás túžbu dospieť do nebeskej vlasti.

A nakoniec prosíme Otca všetkých svetiel, aby nás nechával stále hlbšie prenikať do tajomstva nášho ospravedlnenia, vďaka ktorému sa z biednych hriešnikov stávame spasenými. Naše ospravedlnenie je skutočný zázrak, nesmierny zázrak, ktorý Písmo sväté prirovnáva ku vzkrieseniu božského Majstra.

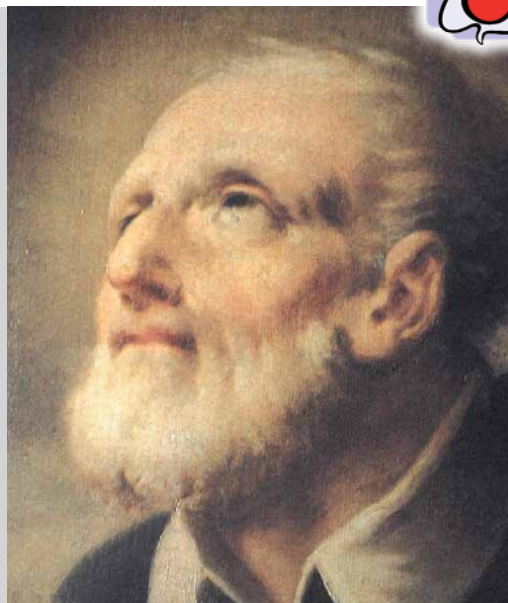
Páter Pio z Pietrelciny

Z dopisu– Raffaeline Cerase 1914, z knihy 365 dní s otcom Piom

Ohnivé srdce Filipa Neriho

Francesco Maria Tarugi

sv. Filip Neri

Najobľúbenejším duchovným synom svätého Filipa Neriho bol Francesco Maria Tarugi. Stal sa jeho nástupcom. On najlepšie vyjadril výchovnú metódu svojho duchovného majstra: „Úlohou nášho inštitútu je hovoriť k srdcu.“ Duch Svätý v jedinečnej skúsenosti Turíc roku 1544 v katakombách sv. Sebastiana vytvoril z Filipovho srdca „ohnivé srdce“, schopné hovoriť k iným srdciam. Guzmán Carriquiry hovorí, že otec Filip číta v srdciach iných to, čo oni sami nevedia čítať, a dovoľuje im objaviť v sebe toho, ktorý je väčší ako ich srdce. Osobne sprevádza rast svojich priateľov a učeníkov, dávajúc veľmi moderným spôsobom hodnotu ich svedomiu a ich slobode.

Pán je sila svojho ľudu

Spoločenstvo v Nálepke vzniklo pred osemnástimi rokmi. Od počiatku to vlastne ani nebolo spoločenstvo, ale v tomto období tu pôsobil kňaz, vdp. Dušan Lukáč, ktorý robil biblické semináre, a tak sa veriaci stretávali na fare a učili sa pracovať s Božím slovom a o Božom slove, ako ho prijímať do života.

Postupne sme spoznávali, čo je pravda. Vždy, každú nedeľu, sme s radosťou vstupovali do farskej miestnosti s tým, že sa opäť niečo nové dozvieme o Bohu Otcovi, Ježišovi a Duchu Svätom. Zistili sme, že chodiť na sväté omše a prijímať sviatosti je veľmi dobré a potrebné, ale začali sme túžiť po osobnejšom vzťahu k Ježišovi. Boh nás formoval postupne jedenásť rokov, počas ktorých

premieňal naše životy a viedol nás i k hlbšiemu prežívaniu duchovného života. Potom sa vymenili kňazi v našej farnosti a semináre prestali. Možno z dvadsiatich ľudí zostalo tak osem. Stretávali sme sa v kostole i v mládežníckom centre. Bolo to veľmi ťažké, lebo sme boli zvyknutí na kňaza, ktorý to viedol. Nemohli sme to nechať len tak, lebo v nás to vyvolávalo prázdnotu, chýbali nám

tie duchovné stretnutia, na ktorých sme počas modlitieb boli pokrstení Duchom Svätým. Začali sme sa modliť v jazykoch, a to nás pohlo dopredu. Boh sa dotýkal každého z nás osobitným spôsobom, uzdravoval naše zranenia i rodiny. Pán nás oslobodzoval od nedokonalostí, ktoré sme mali v živote. Spoznávali sme, aký je Boh mocný a milosrdný, čo všetko nám môže dať, aké dary má pre nás pripravené. Samozrejme sme boli v kontakte s pánom dekanom Dušanom Lukáčom, ktorý nám pomáhal v duchovnom vedení aj ako viesť spoločenstvo.

Stretávame sa každú nedeľu, čítame Sväté písmo, modlíme sa a chválime Pána. Pýtame sa Pána, čo chce s nami robiť, ako nás chce použiť vo svojich plánoch. Niekedy naša hluchota bola väčšia, že sme nerozumeli, prečo musí človek trpieť a aký má to utrpenie význam, ale každá chvála a modlitba v našej farnosti nás naplňala a posilňovala v kritických chvíľach. Boh bol našou záchranou vo všetkom, čím sme prechádzali, v rôznych nedo-

rozumeniach, posudzovaniach a nepochopení. Každú nedeľu sme sa za seba modlili, a to boli také uzdravujúce modlitby, ktoré nám sprítomňovali Pána. Boh sa dotýkal našich sŕdc a liečil nás. Robíme si rôzne prehĺbujúce semináre napr. od Tomislava Ivančiča - Život zo sily Duča a modlitby.

Štyri roky sa takto stretávame po domoch, každé stretnutie je u niektorého člena spoločenstva... Modlíme sa za chorých ľudí, za seba, za svoje aj iné rodiny, ktoré nás požiadajú o modlitbu. Nie je to pomoc len cez spoločenstvo, ale tieto modlitby pokračujú aj individuálne doma.

Ďakujeme Bohu za to, že si nás vybral a že čaká na každého človeka, aby prišiel k nemu a hľadal ho celý život. On nás nikdy nezahanbí pred nepriateľom, ale dá nám svoju pomocnú ruku, ako hovorí v žalme: „Pán je sila svojho ľudu a útočíte spásy pre svojho pomazaného. Spas svoj ľud a požehnaj svojich dedičov a spravuj ich a dvíhaj ich až naveky.“

J. Kráľová, foto: spoločenstvo N

AKO MA NAŠIEL...

Bol som vychovávaný v tradičnej kresťanskej „futbalovej“ rodine, ako deti sme sa spoločne modlievali s mamkou ruženec. V puberte som stratil chuť a záujem o Boha, celý môj život sa odohrával na futbalovom ihrisku, bol som brankár po otcovi. Keď som mal päťnásť rokov, do môjho príbehu vstúpilo dievča, ktoré ma zaviedlo do modlitbového spoločenstva... na prvom stretnutí a počas modlitby chvál som trpel, nevedel som, kam sa mám pozerat' a čo robiť. Jej nadšenie z mojej účasti na spoločenstve som schladil: „Mám ťa rád, ale toto fakt nie je pre mňa...“ Prijala to a ja som si ďalej žil svoj život a ona svoje oduševnené kresťanstvo. Avšak, po pol roku som si ako teenager nevedel dať rady s niektorými vecami, a tak som tam znovu šiel. Už to bolo iné, snažil som sa ich pochopiť... mali radosť a lásku, ktorú som predtým medzi rovesníkmi nezažíval, chcel som zistiť, prečo. Po krátkom čase som sa dostal na trojdňový evanjelizačný kurz. Tí ľudia nehovorili nič nové, ale spôsob a nadšenie, ktoré mali, to ma dostalo. Pri modlitbe príhovoru som sa otvoril Bohu a zažil som, čo predtým ešte nikdy. Pokoj a šťastie zaplavilo moje vnútro a ja som vedel, že to je Boh, ktorý si ma našiel...

Môj život sa zmenil, moje priority sa postupne prevrátili a z futbalového ihriska som sa v priebehu roka stiahol do života malých spoločenstiev. Moja túžba po Bohu rástla každým dňom. Do spoločenstva prišiel vtedy ešte mladý študent teológie z rehole piaristov. Spriatelili sme sa a veľmi sme si rozumeli. Krátko na to prijal diakonskú a kňazskú vysviacku. Začali sme spolu aj so spoločenstvom robiť evanjelizačné obnovy pre mladých. Často som prichádzal za ním do kláštora, zhovárali sme sa a modlili. Mnohí pátri si my-

sleli, že majú nového kandidáta do rehole, ale ja som v tom čase nad tým vôbec nepremýšľal. Môj život bol zaplnený túžbou ohlasovať toho, ktorého som zažil na vlastnej koži. Až prišiel moment, keď som mal dvadsaťjeden rokov a prvýkrát som začul v sebe myšlienku: „A čo keby som bol kňaz?“ Tá myšlienka vo mne vzbudila obrovskú vnútornú radosť. Netrvalo dlho a toto vnútorné pobádanie som rozvíjal na poliach, kde som sa chodil prechádzať a modliť. Boh ma naplňoval veľkou radosťou a túžbou zasvätiť sa mu. Pár vecí vo mne budovalo nepokoj - obava o spoločenstvá, ktoré som mal na starosti a reakcie najbližších a okolia - „Čo ti to napadlo ísť do kláštora za kňaza?!“ Avšak pokoj, ktorý som zažíval na poliach, bol silnejší a o pár mesiacov som už bol v noviciáte rehole piaristov.

Dnes mi Boh vrátil všetko. Kňazstvo je úžasný dar a starať sa o mladých v spoločenstvách mám v popise práce.

P. M. Paluch, Sch.P.

P. Michal Paluch, Sch.P.

Na otázky našich čitateľov, týkajúce sa pôsobenia Ducha Svätého a jeho darov v našich životoch, odpovedá Vdp. Michal Šrank.

Boh nedáva

CHARIZMY NA OKRASU

V živote každého z nás pôsobí Duch Svätý. Aké sú najčastejšie prejavy jeho pôsobenia?

Sväté písmo je naozaj naplnené prejavmi Ducha Svätého. Iným slovom je dobré poznať pôsobenie Ducha z konkrétnych príkladov, a tie môžeme nájsť nielen v Novom (okrem evanjelií aj v Skutkoch apoštolov), ale aj v Starom zákone. Prejavy sa dajú nájsť najmä v duchovnom živote, veď je to Duch, ktorý nás pobáda a pozýva k modlitbe, je to jeho dielo, keď sa človek mení. Ak chápeme Božie slovo a uskutočňujeme ho, je to vďaka jeho pôsobeniu a našej spolupráci. Okrem darov je to potom v nezanedbateľnej miere aj ovocie Ducha ako radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť a ostatné. Medzi prejavy tiež patria vnuknutia, na ktoré Duch nie je lakomý a ktorými nás vie viesť. Môže to byť formou myšlienky, slova, našimi reakciami, pri ktorých si počíname vďaka nemu až neočakávane dobre. Duch nám vie poslať do cesty aj človeka a situáciu, ktorou nás môže viesť ďalej. Boh má vždy rád rozmanitosť.

Ako rozlíšime, či naozaj ide o pôsobenie Ducha Svätého?

Ježiš nám v evanjeliu ponúka výborný návod,

ako rozlišovať: „Ducha poznáte po ovoci.“ Teda je užitočné sa spýtať: čo toto „pôsobenie“ prináša? K čomu ma vedie? Duch Svätý nikdy nevedie k niečomu, čo je proti učeniu Cirkvi, proti prikázaniam, ale ani proti poslušnosti autoritám, myslím duchovných vodcov. Teda určite to musí mať dobrý cieľ, lebo Duch Svätý ako tretia Božská osoba je Pravda a Láska, a zároveň prináša jednotu. A druhou pomocou je, že jeho pôsobenie má pokojný charakter. Jeho pôsobenie nie je rozrušené, násilné a chaotické, ale často veľmi jemné a pokojné. Z jednej duchovnej obnovy si pamätám, myslím, celkom užitočnú pomôcku: Keď je to z Ducha Svätého, je to, ako keď kvapka padne na špongiu (jemné, mierne a prinášajúce pokoj), ak je niečo z iného ducha, je to, ako keď prší na plech. Nie, že by Boží Duch neprinášal aj niečo prevratné a neočakávané, niekedy až radikálne, ale v tom, kto zachytáva jeho popud, to má formu pokojného pôsobenia.

Aké sú najčastejšie hriechy proti Duchu Svätému, ako rozlíšime takýto hriech? Je hriechom, ak má človek dary Ducha Svätého a nepoužíva ich, alebo ich odmieta úplne?

Je, myslím, najskôr potrebné zdôrazniť, že každý dar a charizma sú veľkým Božím darom a milosťou. A ako je to s používaním, nám opäť hovorí Ježiš v podobenstve o talentoch. Tí, čo získali päť a desať talentov, ich rozmnožili a získali ďalšie – tých správca chváli. A ten, čo dostal jeden, ukryl ho a vrátil, ten je vyhodенý z Božieho kráľovstva. Teda prvý postoj by mal byť postoj vďačnosti, veď Pán nás volá k spolupráci na jeho diele vykúpenia – byť Božím spolupracovníkom je veľká výsada, a dáva nám k tomu všetky potrebné dary, napr. vo sviatosti birmovania. Už len spoločenstvo Cirkvi, do ktorého patríme, je zreteľným znakom toho, že Boh z nás netúžil mať egoistov, ktorí si vystačia sami s tým, čo dostali; ale Boží ľud, v ktorom sa rozmanito prejavujú jeho dary a pôsobenie na všeobecný úžitok. Cirkev má byť jasným svedectvom živého Boha pre svet. A ďalším nezanedbateľným pôsobením Ducha je jeho ovocie. Teda láska, radosť, pokoj a ďalšie..., sa prejavujú u tých, ktorí spolupracujú s Duchom Svätým. Teda prežívať toto ovocie Ducha je niečo, čo sa naozaj oplatí, čo život obohacuje a prípadne môže posmeliť tých, čo sa jeho dary zdráhajú používať. Otázka častého používania darov je veľmi individuálna. Ak človek nemá zábrany používať dary, inak by som povedal byť k dispozícii Duchu Svätému pre jeho dielo, potom je to aj o rozlišovaní, kedy a kde to Duch chce, ale to záleží aj od darov a chariziem, aké človek má. Myslím, že každý Bohom obdarovaný človek vo svojom svedomí vie rozlíšiť, či odmieta Božie impulzy v jeho konkrétnom živote a či sa dáva k dispozícii Bohu, aby mohol v ňom a cez neho pôsobiť, alebo Bohu necháva len obmedzený priestor. Samozrejme, najskôr je treba naplňovať Božiu vôľu vo svojich stavovských povinnostiach: ako rodič, študent, kňaz ...

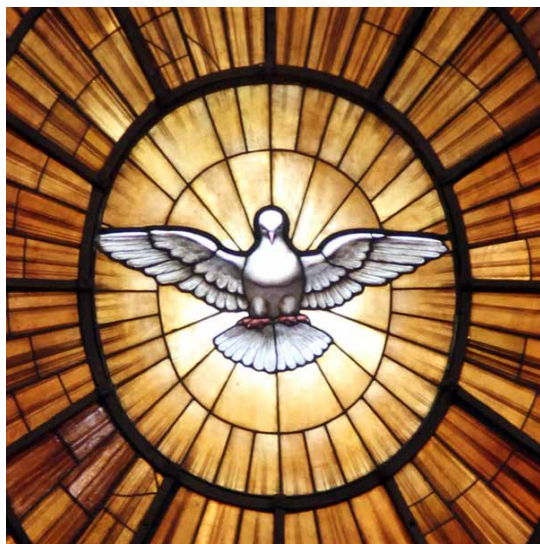
Treba tieto dary Ducha Svätého nejakو rozvíjať? Akým spôsobom?

Jednoznačne áno. Boh s nami tvorí spoločenstvo a vedie nás, takže jednoznačne je to o spolupráci s Ním. Určite na prvom mieste je modlitba. Modliť sa o pôsobenie, ale aj dary, ako nám to radí aj sv. Pavol v Prvom liste Korint'anom v 12. kapitole. Ale nielen sa modliť o dar, ale aj o to, aby sa ho človek naučil rozlišovať a používať. Poznal som jednu pani, ktorá sa modlila o to, aby ju Duch Svätý viedol, ale všetky veci vo svojom živote riešila sama z vlastnej sily a nápadov. Na-

koniec to prinášalo ešte väčšie problémy a znechutenie. Teda nielen prosieť o dary, ale aj o také pôsobenie, aby sme sa naučili spolupracovať. No a to sa hneď vo svojom živote môžeme otestovať, či ideme s Ním alebo sami. Vďaka jeho vedeniu, vždy, každý deň nanovo a pri rôznych situáciách môžeme dary uplatniť a rozvíjať alebo zakopávať. Ďalším spôsobom je určite poslušnosť jeho vnuknutiam. O čo viac ich človek prijíma a uskutočňuje, o to viac ich Pán môže rozmnožovať a k ďalším službám aj pridávať dary a charizmy. V neposlednom rade je to vďačnosť. Tá otvára náruč Boha a jeho štedrosť. Úprimná chvála a vďaka v pokore pred Božími dobrodeniami. No je ľahšie snívajť o vzácnych daroch a vravieť Bohu, ako by nám to pomohlo, keby sme ich vlastnili; ako v poslušnosti a pokore prijať a budovať tie svoje, ktoré momentálne sú pre nás možno menej atraktívne, ale tak veľmi aj pre náš rast užitočné.

Ako človek zistí, že dostal niektorý z darov Ducha Svätého?

V krste a potom vo sviatosti birmovania získavame dary Ducha Svätého, najznámejších sedem: múdrosť, rozum, radu, silu, poznanie, nábožnosť a bázeň. Ak Duchu nebránime pôsobiť, prejavy konkrétnych darov si môžeme všimnúť vo svojom živote, pokiaľ sme pokorní. Len tak môžeme v pravde usúdiť, že napríklad niektoré naše rozhodnutia nemôžu pochádzať z „našej hlavy“ a podobne. Prirodzene, ak Ducha prosíme o pôsobenie a

snažíme sa s Ním spolupracovať, oveľa zreteľnejšie môžeme rozpoznávať aj konkrétne dary. Ak máme na mysli špecifické dary – charizmy, potom ich môžeme spoznávať v našej službe. Boh nedáva charizmy na okrasu alebo ako vyznamenanie, ale pre službu tak jednotlivcovi, ako aj Božiemu ľudu. Najlepšie sa spoznávajú charizmy práve v spoločenstve, kde sa môžu prejavíť, kde nám ich ostatní vedia pomôcť rozlíšiť a potvrdiť. Charizma je ale špecifický dar, na ktorý sa nedá nárokovať, lebo Boh rozdeľuje ako chce.

Ak dostane človek niektorý z darov Ducha Svätého, je to natrvalo? Alebo je možné, že tento dar môže aj stratiť?

Ak si uvedomíme, že dary nie sú pre okrasu, ale pre službu, potom z toho vyplýva, že dostávame dary, ktoré potrebujeme. Niektorí potvrdzujú, že dostali niektorý dar len na dobu, kedy ho potrebovali, napríklad dar uzdravovania na jediný prípad. Všetko, myslím, záleží od služby a úlohy, do ktorej nás Pán volá a samozrejme, našej spolupráce. Je napríklad dar jazykov, ktorý slúži na budovanie obdarovaného, ale aj ostatným pre službu. Ak slúžime Pánovi, on nám dá to, čo uzná pre nás za potrebné. A to je, myslím, aj odpoveď. Niektoré dary môžeme nechať v sebe aj zaspáť tým, že ich nepoužívame; dokonca časom na ne aj zabudnúť. Nikdy si však nemôže nárokovať na dary – oni sú Božím nezaslúženým dobrodomím.

Je správne vždy používať dary Ducha Svätého, alebo je niekedy lepšie nepoužiť tento dar?

Bezpochyby používanie charizmatických darov je veľmi účinnou formou Božej pomoci človeku, ale treba rozlišovať pri používaní. Vždy záleží od situácie. Ak mám niekoho, kto nemá skúsenosť s modlitbou v jazykoch, vyplašiť, môžem sa radšej modliť slovom alebo potichu. Myslím, že užitočnú odpoveď ponúka sv. Pavol v spomínanom 1. liste Korint'anom v 14. kapitole.

Sú situácie, kedy ľudia používajú dary Ducha Svätého a na okolie to pôsobí rušivo, až prehnane. Ako používať tieto dary tak, aby to

na okolie nepôsobilo rušivo?

Duch Svätý je Sloboda a jeho dary sú tiež v slobode ovládateľné. Teda nielenže je možné ovládať ich, ale niekedy je to nevyhnutné. Napríklad, keď sa modlíme darom jazykov za niekoho, kto sa s takým niečím nestretol, treba

to robiť veľmi opatrne, dokonca je niekedy lepšie sa modliť slovom.

Najmä ľudia, ktorí nemajú skúsenosť s charizmami, môžu reagovať zle. Tiež sa už stalo, že keď mal

niekto prorocký obraz v modlitbe príhovoru, tak neskôr si

ho premodnený človek vyhládal a ešte chcel, aby mu to vysvetlil, opísal a vyzvedal sa, či nevidel ešte niečo iné a podobne. Modlitba príhovoru sa má diať v spoločenstve, kde môžu ostatní potvrdiť to, čo Duch zjavuje, prednostne Svätým písmom, ale aj prostredníctvom chariziem. Tam je miesto pre rozlišovanie – i na usmernenie niektorých, ako majú používať svoje dary. Ak sa niekto modlí tak nahlas, že nie je nič iné počuť, je nutné upozorniť ho, aby dar ovládal a stíšil sa. Môže sa nám totiž zatúlať do našej služby pýcha, a už neslúžime, len sa ukazujeme. Správne používanie darov je v pokore podriadené službe a Bohu.

Jarmila Kráľová

LISTY DUCHU SVÄTÉMU

Môj milovaný priateľ, Duchu Svätý,

stalo sa to viac ako pred dvadsiatimi štyrmi rokmi, keď si ma povolal do služby v zodpovednej práci pre iných, pripomenul si sa mi, že nemôžem žiť bez Teba, bez Tvojich darov. Uvedomila som si, ako veľmi Ťa potrebujem...

Modlím sa litánie k Tebe Svätý Duch Boží, ktoré sú doporučené pre súkromnú pobožnosť. Oslovili ma tak, že som mala pocit, že hovoríš pre mňa osobne... a ja, drahý môj priateľ, Ťi chcem na Tvoje oslovenie odpovedať.

*„Duchu Svätý, zostúp z trónu svojej velebnosti
a vybuduj si stánok v srdci svojho služobníka“
Bud' zvelebený!*

Takto znie prvá prosba a pravdepodobne najpodstatnejšia. Tolko som trápila vlastný rozum, až som s Tvojou pomocou dospela k zásadnému postoju. Ak chcem s Tebou komunikovať, dávaš mi podmienku, jasnú a zásadnú - chceš moje srdce. Áno, drahý môj priateľ, otváram svoje srdce a svoju dušu pre Teba. Viem, že som nedokonalá a hriešna, a predsa sa odvažujem ponúknuť Ťi moju túžbu. Pozývam Ťa - prebývaj vo mne. Vybuduj si u mňa svoj domov, miesto, kde Ťi bude príjemne, kde budeš mať istotu, že si u svojej oddanej priateľky. Tvoju lásku túžim opätovať svojou láskou a vernosťou. Prosím Ťa, bud' vždy so mnou. Po čom túžim najviac? Byť v Tvojej prítomnosti naveky...

Tvoja Gabriela

SEDEMBOLESTNÁ PANNA MÁRIA VYPOČULA MOJE PROSBY

Som členkou Rodiny Nepoškvrnenej a v Šaštíne som bola viackrát. Bola som tam aj 31. mája 2014 na stretnutí Rodiny Nepoškvrnenej. Na kolenách pri soche Sedembolestnej, ktorá je pri bazilike, som povedala Panne Márii: „Panna Mária, len ty vieš pochopiť, akú bolesť mám v srdci. Ty držíš v náručí mŕtve telo Ježiša, ale On žije. Môj syn žije, ale je mŕtvy. Prosím Ťa, prihovor sa u svojho Syna, nech dá môjmu synovi silu, aby dokázal odísť od priateľky, ak ich vzťah nemá

budúcnosť.“ Žil totiž dlhšiu dobu v zahraničí. V marci mi povedal, že sa už domov na Slovensko nevráti. Ale môj syn sa vrátil domov navždy 11. júla ešte toho roku. So slzami v očiach som ďakovala Panne Márii a stále ďakujem, lebo sa o mňa aj moju rodinu úžasne stará.

Vďaka Ti, Panna Mária, moja drahá Mama! Vďaka patrí aj Tebe, môj Pane!

Boli vypočuté mnohé moje prosby. Za všetky vypočuté prosby na prihovor Panny Márie môžem len vzdávať vďaka nášmu živému Bohu slovami žalmistu: Ž 40.

*Do úst mi vložil pieseň novú,
chválospev nášmu Bohu.*

*Mnohí tovidia a bázeň ich naplní
a budú dúfať v Pána...*

*Veľa zázkrov si urobil, Pane, Bože môj;
a v твоjich zámeroch s nami, kto sa ti vyrovná?*

*Aj keby som ich chcel rozhlásiť a vyrozprávať
všetky, toľko ich je, že sa nedajú spočítať...*

*Neskrývam tvoju milosť
a pravdu pred veľkým zhromaždením.*

*Ale ty, Pane, neodnímaj mi svoje milosrdenstvo,
tvoja milosť a tvoja pravda
nech mi vždy pomáhajú...*

*No nech jasajú a nech sa v tebe tešia všetci,
čo Ťa hľadajú.*

*A tí, čo túžia po tvojej pomoci,
nech stále hovoria:
„Nech je zvelebený Pán!“*

*Ja som síce biedny a úbohý, no Pán sa stará
o mňa. Ty si moja pomoc a môj osloboditeľ,
Bože môj, nemeškaj.*

Gabriela Bujnovská,
členka Spoločenstva KCHO sv. Rafaela
archanjela Prešov, modlitebná skupina Fintice

Otec Michael poučuje detí z blízkej dediny: „Pamätajte si, že sme na tejto zemi preto, aby sme slúžili druhým.“ Jeden chlapec sa spýta: „A na čo sú teda na zemi tí druhí?“

„Rehoľník, ktorý nevie rozjímať, je ako telo bez duše a zanedlho začne páchnuť...“

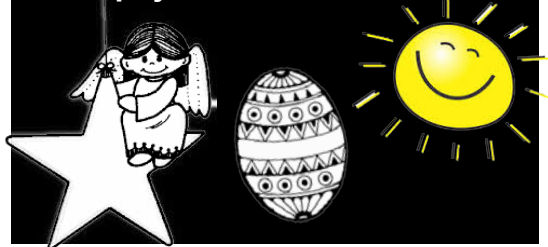

sv. Jozef Kalazanský

Opät hovorí jednému zo svojich mníchov: „Synček, máš v sebe ducha, ktorý všetkému odporuje.“ „Otče, to teda rozhodne nie je pravda!“

V cele abba Štefana, znalcu liečivých bylín, sa objavil novic: „Abba, som kleptoman. Čo by si mi radil, aby som si na to vzal?“ „Hlavne nič z mojej cely, prosím!“

Na záver polnočnej svätej omše sa istý kňaz prihovoral prítomným takto: „Prajem vám všetkým radosť z príchodu Spasiteľa na svet. A tým, ktorých tu zasa celý rok neuvidím, prajem i peknú Veľkú noc a príjemnú dovolenku.“

„Abba,“ povedal mních jednému starcovi, „dnes sa mi na okno cely posadila mucha veľká ako orol.“ „Už najmenej miliónkrát som ti povedal, aby si nepreháňal,“ odpovedal starec.

22. katolícka charizmatická konferencia

v Mestskej športovej hale "Slávia" v Trnave.

<http://www.jas-zv.sk/konferencie.html>

Katolícka charizmatická obnova Slovenska

Hviezdoslavova 7, 949 11 Nitra

Rožňava

Dušan Lukáč (koordinátor), 0903 635 996, lukacd@psg.sk

M.Lőrincová, 0904 549 333, lorincova@slovanet.sk

Bratislava

E.Ferancová (zást. koordinátora), 0905 335 854, seminare.ev@gmail.com

Trnava

A.Gubala, 0905 512 749, franton48@seznam.cz

H.Karásková, 0915 429 973, karaskova@topcomp.sk

Nitra

P.Brodek, 037 7721 747, brodek@ksnr.sk

M.Bernátková, 0903 585 586, bernatkova.maria@gmail.sk

Košice

F.Klimo, 0907 534 970, fklimo@yahoo.com

P.Slávík, 0908 989 538, peter.sl@centrum.sk

Banská Bystrica

V.Kocián, 0903 571 499, jaszv@in.slovanet.sk

V.Nemcová, 0910 978 956, vierka.jas@zoznam.sk

Spiš

M.Hvizdoš, 0904 109 521

J.Hýrošová, 044 4341 264, 0902 737 623, tereziaavelka@zoznam.sk

Žilina

M.Bilčík, 0904 607 070, mbilcik@gmail.com

J.Kvašňovský, 0904 273 060, jozefpc@azet.sk

DUCHOVNÉ CVIČENIA

20. až 23. august 2015

Kňazský seminár Sv. Gorazda

▼ NITRE

Téma duchovných cvičení:

**Mária
a duchovný zápas**

Exercitátor: **Vdp. Juraj Pluta**

Info: **0911 958 334**

STRETNUTIE SPOLOČENSTIEV
A PRIATEĽOV OBNOVY
V DUCHU SVÄTOM

TRENČÍN

27. október 2015, 9:30

Kostol sv. Fr. Xaverského (kostol Piaristov)

Pozvánka

Tento rok opäť pozývame všetkých na Skalku pri Trenčíne, kde sa zídeme s túžbou aspoň na niekoľko dní vytvoriť spoločenstvo, v ktorom by bolo miesto pre ľudí každého veku, pre deti, mladých aj starších, a v ktorom by sme mohli spolu ako veľká rodina zakúsiť bohatstvá katolíckej viery.

Viac informácií o hosťoch, konferencii a registrácii nájdete na

www.novesvitanie.sk

NOVÉ SVITANIE

katolícka pútnická konferencia

„...ale tým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi“ [Jn 1,12]

11. - 15. júla 2015
Skalka pri Trenčíne

Mons. Peter Brodek • o. Pat Collins, CM
o. Vladimír Skyba • o. Dominik Markoš
Peter Lipták • Mgr. Daniela Obšajšniková
Richard Vašečka • Schola gregoriana a ďalší

Viac informácií na: **0902 775 147**

Registrácia na: **www.novesvitanie.sk**

cesta+ elum Výstavba ZKSM DIEČEZA

p. **Elias Vella** OFMCConv.

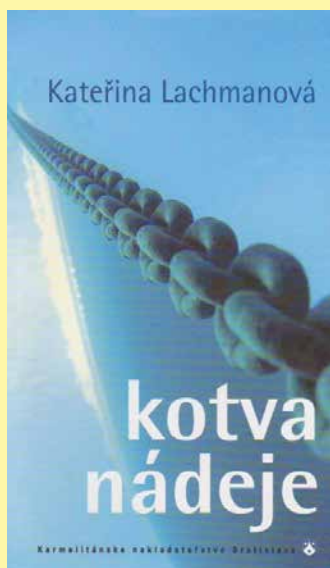
Semináre na tému

Rozlišovanie

1. – 5. júl 2015 (Agroinštitút Nitra)

Duchovné cvičenia pre kňazov a rehoľníkov na tému
Stretnutie s Ježišom ako osobná skúsenosť
7. – 10. júl 2015 (Kňazský seminár Nitra)

Prihlášky a info: seminar.elena@gmail.com

Kateřina Lachmanová

Kotva nádeje

Pokiaľ je nádej Božím darom, prečo sa jej nám nedostáva? Alebo sme azda za istých okolností od nádeje „oslobodení“? Kde a ako hľadať nádej v dnešných časoch, plných skepsy, strachu a zlej nálady? Čo je skutočná kresťanská nádej a čo sú jej karikatúry?

Na tieto otázky Kateřina Lachmanová hľadá odpovede vo svojej knihe „Kotva nádeje“.

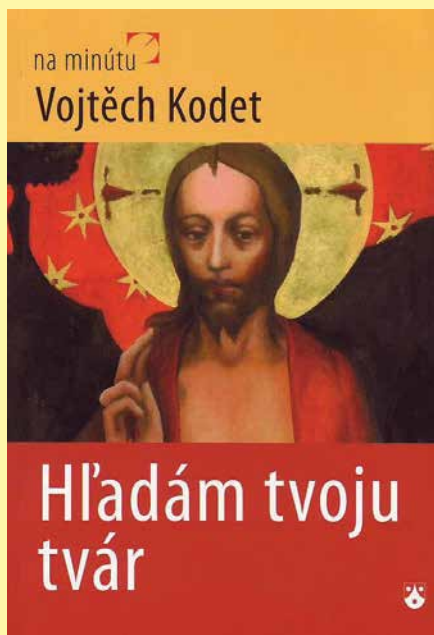
CHARIKNIŽNICA

2/2015

Vojtěch Kodet

Hľadám tvoju tvár

Hlavnou témou brožovanej knižky Vojtěcha Kodeta „Hľadám tvoju tvár“ je vzťah medzi Bohom, milujúcim a hľadajúcim, a človekom, ktorý sa môže rozhodnúť, či sa nechá Bohom milovať, či sa ním nechá hľadať a nachádzať. Tak Bohu umožní, aby v ňom odkryl smäd po ňom samotnom.

**Knihy si môžete zakúpiť v predajniach s náboženskou literatúrou
alebo telefonicky na čísle 0911 958 334**